

Gade (SF):

Vi har regeringens ord for, at EF-pakken er en helhed, og det tror vi gerne, for den er sammenhængende ud fra et ganske bestemt synspunkt. Den indeholder nemlig de dele, vi kender fra tidligere unionsforslag: øget magt til Kommissionen, øget magt til EF-Parlamentet, begrænsninger i vetoretten og sammenbindingen af det politiske og det økonomiske samarbejde.

EF-pakken er klart og tydeligt et skridt i retning af en union. Statsministeren forkyndte ellers efter sidste topmøde, at nu var unionen taget af bordet, men ganske få dage efter dukkede den fælleseuropæiske akt pludselig op på udenrigsministrenes møde, og i stedet for at afvise den accepterede udenrigsministeren den. En meget kritisabel fremgangsmåde.

SF hilser med tilfredshed, at der nu bliver en folkeafstemning, og vi imødeser trygt det store nej, der kommer ved den.

Lad os se på indholdet. Det overordnede er, at der afgives dansk selvbestemmelse. Det sker ved, at Parlamentet får øget magt, det sker ved, at man forlader den traktatfæstede vetoret på en række områder, og det sker udenrigspolitisk ved, at man traktatfæster det udenrigspolitiske samarbejde.

Der er ikke tvivl om, at Parlamentet får øget magt. Det sker på flere måder: nye beføjelser og reel vetoret for Parlamentet i spørgsmålene om optagelse af nye medlemmer og aftaler med tredjelande. I spørgsmålene om det indre marked indføres samarbejdsprocedurer, der giver øget magt og giver Parlamentet et nyt stort kampfelt i dets forfatningskamp for mere og mere indflydelse. Vi ser, hvordan Parlamentet i dag bruger sine budgetbeføjelser til afpresning og er mere optaget af magt til sig selv end af selve indholdet. Det vil få yderligere muligheder her.

Det var en meget alvorlig fejltagelse at indføre det direkte valg til EF-Parlamentet, for derved skabtes mange andre steder i EF forståeligt nok store forventninger om, at EF-Parlamentet meget hurtigt skal overtage en betydelig del af magten fra de enkelte landes parlamenter og altså også fra folketinget. Men den ene fejltagelse bør ikke føre den næste med sig, og derfor er der en klar forpligtelse for Danmark til at sætte en stop-

klods i over for EF-Parlamentets pres for øget indflydelse på bekostning af folketinget.

Når man læser Kommissionens hvidbog om det indre marked, står tilbage det indtryk, at bureaukratiet i Bruxelles tænker på den måde, at hvad der er godt for Unilever og Shell og andre multinationale selskaber, er også godt for de enkelte lande og for borgerne i EF. Det er udtrykt sådan i hvidbogen:

»Det indre marked skal sikre, at ressourcerne, det være sig menneskelige, materielle, kapital- og investeringsressourcer, strømmer til områder, der tilbyder de største økonomiske fordele.«

Det er klar snak og præcis den tankegang, der førte til, at den regering, vi har nu, desværre liberaliserede på kapitalområdet. Det fører direkte til begrænsninger i vor økonomisk-politiske handelfrihed.

Med det erklærede mål at åbne det indre marked skal vi nu fraskrive os den traktatfæstede vetoret på en lang række områder. Vi advarer imod at forlade den traktatfæstede vetoret. EF-pakken illustrerer problemet. Vi har traktatfæstet, at der kræves enstemmighed ved traktatændringer, f.eks. når der skal tages stilling til pakken her. Alligevel argumenterer regeringen for, at det vil gå rivende galt, hvis vi udnytter denne traktatfæstede vetoret.

Ja, det bliver endnu mere vanvittigt, når man fra tilhængerne af pakken hører argumentet, at så kan vi jo blot nedlægge veto efter Luxembourgforliget. Ja men hvad er det nu, man siger? Logikken er tilsyneladende, at vi kan have svært nok ved at udnytte den vetoret, vi har i traktaten, og så skal vi i stedet holde os til én, der ikke er traktatfæstet. Det er en fordrejning af diskussionen, og det hænger ikke sammen, og man kunne fristes til at ønske, at man havde flere hoveder at tage sig til, når man hører den slags argumentation.

Når traktaten ændres og vi nu skal indføre flertalsafgørelser, så er det kort og godt for at begrænse vores vetomuligheder. At tilhængerne oven i købet understreger, at det allerede i dag er vanskeligt at fastholde Danmarks synspunkter, gør det kun endnu vigtigere at stå fast på vetoretten i alle dens former.

Det indre markeds logik er, at en vare, der er produceret og godkendt i ét land, frit skal kunne sælges i de andre. Derfor fører den